Disney

FROZEN II

Varjojen metsä

TAMMI

Kirjoittanut

Kamilla Benko

Kaikille, jotka ovat kyllin rohkeita pelätäkseen.

Alkuteos *A Twisted Tale, Forest of Shadows*
© Disney
Suomenkielinen laitos © Jenni Rapelo ja Tammi 2022
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
ISBN 978-952-04-4139-5
Painettu EU:ssa

Kamilla Benko

Disney

FROZEN II

Varjojen metsä

Suomentanut Jenni Rapelo

TAMMI

Pelko on

vihollisesi.

– Peikkopappa

Prologi

Taivas oli hereillä, ja niin oli metsäkin.

Arendelin Anna kietoi viittansa tiukemmin ympärilleen, kun paljaat oksat kalisivat hampaiden lailla hänen yläpuolellaan ja tuuli nyki hänen lettejään. Anna kurkisti pensaikkoon. Hänen tietääkseen pensailla ei kuulunut olla silmiä. Mutta eipä viisivuotiaiden prinsessojenkaan kuulunut olla yksin ulkona keskellä yötä. Siitä huolimatta täällä hän nyt kuitenkin oli... vaikka eihän Anna toki ollut lähtenyt yölliselle retkelle yksin. Hänen siskonsa Elsa oli myös jossain täällä keskellä lumista metsää. Ehkäpä hän piileksi tuossa samaisessa pensaassa, jota kohti Anna parhaillaan hiippaili.

Annan kolme vuotta vanhempi isosisko Elsa, jolla oli siniset silmät ja ujo hymy, pystyi istumaan tuntikausia heiluttelematta jalkojaan, ja hänen siisti vaalea palmikkonsa riippui aina suorana selkää vas-

ten. Aikuiset kehuivat usein Annan isosiskon hyvää käytöstä... mutta he eivät tunteneet Elsaa niin kuin Anna. Kohteliaan ja itsevarman pinnan alla odotti vallaton kujeilija. Elsa tarvitsi vain jonkin verukkeen, ja Anna tarjosi sen mielellään: hän oli syy, miksi Elsa kietaisi viitan ylleen, livisti ulos linnasta rakentamaan lumiukkoa ja leikkimään piiloleikkiä revontulien loimussa. Sitä he siis parhaillaan tekivät. Elsa oli löytänyt Annan ontosta puunrungosta, mutta Anna puolestaan oli etsinyt Elsaa jo ikuisuudelta tuntuvan ajan... tai vähintäänkin viisi minuuttia.

Lehdet kahisivat jälleen, ja Anna painoi kätensä suulleen, jottei kikattaisi. Kyllä, joku *selvästikin* tarkkaili häntä lumipeitteisestä pensaikosta. Henkeään pidätellen hän astui lähemmäs. Hän oli aika varma, että se oli Elsa, mutta saattoi se olla huldrakin, piiloväkeä, joka eleli puroissa, kivien alla ja heidän äitinsä, kuningatar Idunan, iltasaduissa. Annan sydän löi nopeammin. Jos se *oli* huldra, hänen *oli pakko* nähdä sen häntä. Hän oli aina pohtinut, laskeutuiko otusten häntä kauniisti niin kuin hevosen, vai oliko se yhtä tuuhea kuin ketulla, vai kenties pitkä ja ohut niin kuin hiirellä.

Mutta Anna uskoi tietävänsä, kuka pensaassa piileskeli. Hän raotti oksia ja erotti taivaalla tanssivien

värivalojen hohteessa vilauksen vaaleaa tukkaa. Eli pensaassa ei ollut huldria. Vain tavallinen sisko.

Anna ravisteli pensasta nauraen. ”Löysinpäs sinut! Muutuit kärttyisäksi peikoksi!”

Elsa ei vastannut.

”Sanoin, että *löysin* sinut.” Anna tiiraili lehvästön läpi. ”On minun vuoroni mennä piiloon – niin säännöissä sanotaan. Tule pois sieltä!”

Sisko käänsi päätään, ja silloin Anna oivalsi erehdyksensä. Hän ei ollutkaan nähnyt väreilevässä revontulten valossa vaaleita hiuksia.

Vaan vaaleaa turkkia.

Huuto juuttui Annan kurkkuun, kun valtava valkoinen susi asteli pois pensaikosta epäluonnollisen sulavasti. Sen pitkät raajat suoristuivat kuin savukiehkura ja sen hurjat keltaiset silmät tuijottivat Annaa. Anna silmäili suden valtavaa, hevosenkokoista olemusta... ja neljää kauhistuttavaa tassua, joista jokainen oli yhtä suuri kuin hänen isänsä, kuningas Agnarin, kilpi. Mutta se ei ollut hirveintä.

Ei, kamalinta olivat punaiset tahrat suden kynsissä ja leuoissa.

Punaiset. Veren väriset.

Mitä hänen siskolleen oli tapahtunut?

”Elsa!” Anna huusi. ”Missä olet?”

Susi loikkasi kohti.

Anna pakeni.

Sydän takoi hänen rinnassaan ja jokainen henkäys tuntui terävältä kuin veitsen isku, kun hän yritti kiihdyttää juoksuaskeliaan – vaikka tiesi, ettei voisi mitenkään paeta sudelta. Huomatessaan kaatuneen puunrungon hän sukelsi sen taakse, painoi polvet tiukasti rintaa vasten ja yritti käpertyä mahdollisimman pieneksi. Vaikka keuhkoja pakotti, Anna pidätti hengitystään, jottei paljastaisi olinpaikkaansa. Kului hetki, sitten toinen ja vielä kolmaskin. Oliko hän onnistunut karistamaan suden kannoiltaan?

Lunta putoili sakeasti ja hiljaa. Anna vapisi ja toivoi, että olisi kuunnellut Elsaa, kun tämä oli kehottanut häntä jättämään kauneimman vihreän viittansa kotiin ja pukeutumaan sen sijaan paksuun, ruskeaan villaviittaan.

Elsa. Missä Elsa oikein oli?

Hiljaa kuin varjo Anna kurkisti puunrungon taakse ja odotti joutuvansa nokakkain suden kanssa. Mutta pedon sijaan hän näki vain puiden armeijan, joka loi kammottavia varjojaan lumipeitteiseen maahan. Tuuli yltyi, samoin Annan jääkylmä pelko. Jos hän kävelisi tuoreen lumen poikki, susi saisi selville, mihin suuntaan hän oli mennyt. Mutta jos

hän jäisi aloilleen... hän ei ehkä enää koskaan löytäisi siskoaan.

Punaista valkoisella.

Verta turkissa.

Anna ei voisi piilotella puunrungon takana loputtomiin. Hän riisui viittansa, laski sen maahan ja muotoili siitä nukkuvan viisivuotiaan tytön hahmon. Sitten hän kyyristyi. Tähän mennessä kaikki hyvin. Hän otti hitaan, tukevan askeleen taaksepäin. Sitten toisen, ja taas toisen. Anna peruutti varovaisesti puiden väliin samalla tavoin kuin äiti oli kertonut huldrien kulkevan pitääkseen häntänsä piilossa. Annalla ei tietenkään ollut tarvetta piilottaa häntää, vaan jättää lumeen tuoreet jalanjäljet – jotka näyttäisivät johtavan *poispäin* sieltä, missä hän oli.

”Elsa”, hän kuiskasi, ”voitit piiloleikin. Ole kiltti ja tule esiin.”

Mutta vastausta ei kuulunut vieläkään. Lumisade yltyi, joten Anna nopeutti askeliaan, syöksyi puiden väliin, kivenlohkareiden taakse, ja tähyili ympärilleen lumisessa metsässä löytääkseen edes jonkin merkin siskostaan. Ei ainuttakaan jalanjälkeä missään. Hänen siskonsa oli kadonnut kuin tuhka tuuleen. Tai... ajatus oli niin kamala, että Annan oli pakko sysätä se pois mielestään.

Jostain lähettyviltä kuului suden ulvontaa.

Anna jähmettyi. Hän tunnisti tuon äänen. Se oli samanlainen kuin se, jonka hänen isänsä metsästyskoirat päästivät vainutessaan ketun. Susi ulvoi taas, mutta tällä kertaa se kuului hieman kauempaa. Annan harhautus oli toiminut! Hän pyörähti ympäri ja pinkaisi juoksuun. Lunta pyrytti yhä nopeammin ja paksut hiutaleet tarttuivat hänen silmäripsiinsä niin, että hänen oli hankala nähdä eteensä.

”Elsa!” hän kiljui. ”Elsaaa! El–” Sana takertui hänen kurkkuunsa.

Siskonsa sijaan hän näki edessään suden.

Pedon hurjat keltaiset silmät tuijottivat häntä taas.

Miten ihmeessä se oli päässyt hänen edelleen? Nyt ei kuitenkaan ollut aika pohtia moista – vaan juosta.

Anna pinkoi minkä jaloistaan pääsi, niin että lumi pöllysi. Hän ei voinut pysähtyä. Hänen koko maailmansa täyttyi lumesta, pelosta ja kylmyydestä, kunnes yhtäkkiä hän näki vain pelkkää taivasta. Anna pysähtyi äkisti. Hän seisoi kalliojyrkänteen reunalla. Synkkä tyhjyys avautui hänen edessään, mutta se, mikä vaani hänen selkänsä takana, oli vieläkin pahempi.

Kuuma henkäys.

Terävät kynnet.

Niitäkin terävämmät hampaat.

”ELSA!” hän huusi taas.

Mutta Elsasta ei näkynyt edelleenkään vilaustakaan. Jos hänen siskonsa ei tähän mennessä ollut rientänyt apuun, hänelle oli *täytynyt* tapahtua jotain kamalaa. Annan lapaluiden välissä tuntui korventavaa kipua. Hän oli epäröinyt liian pitkään, ja nyt suden kynnet olivat uponneet hänen selkäänsä. Anna kompuroi eteenpäin.

Hän syöksyi reunan yli...

Ja heräsi.

Viileä, lohdullinen käsi lepäsi hänen otsallaan. Anna räpytteli silmiään ja erotti viimein äitinsä kasvot edessään. Kuningattaren siniharmaista silmistä paistoi huoli, ja hänen kastanjanruskeat hiuksensa laskeutuivat valtoimenaan toiselle olkapäälle, vaikka tavallisesti ne oli kammattu ylös. Suuri viininpunainen huivi, jota koristivat lukuisat lumihiutalekirjailut ja violetit hapsut, oli kiedottu hänen harteilleen laventelinsinisen yöpaidan peitoksi.

Anna ponnahti ylös. ”Missä Elsa on? Nappasiko susi hänet?”

”Kaikki hyvin, Anna.” Äiti istui alas ja kietoi kätensä hänen ympärilleen. ”Ei mitään hätää.”

”Siellä oli lunta”, Anna sopotti sydän yhä jyskyttäen. ”Ja puita. Minä juoksin ja sitten... liukastuin.” Hän kiemurteli istumaan tyynyjä vasten. ”Elsa oli siellä, mutta sitten ei ollutkaan. Olin niin huolissani!”

Annan isä saapui huoneeseen mukanaan tarjotin, jolla keikkui kaakaomukeja. ”Se oli vain pahaa unta”, hän tyynnytteli. Isän punertavan vaaleat hiukset, jotka yleensä oli kammattu siististi taakse, olivat nyt pörrössä, aivan kuin hän olisi juuri palannut keskiyön ratsastusretkeltä. Jostain syystä hän oli pukeutunut yöpuvun sijaan tummansiniseen univormuun, jota koristivat kunniamerkit ja kultaiset epoletit. Hän kumartui laskemaan tarjottimen yöpöydälle. ”Elsa on huoneessaan, syvässä unessa, kuten meidänkin pitäisi olla tähän aikaan yöstä.”

Mutta jokin ei aivan täsmännyt. Viimeinen asia, jonka Anna muisti ennen nukahtamistaan, oli se, miten hän oli maannut hereillä sängyssään ja katsellut revontulten tanssia ikkunasta. Hän oli halunnut herättää Elsan, jotta... he voisivat tehdä jotain. Mutta mitä? Anna siristi silmiään ja yritti kaivella jyskyttävää päätään. Outoa. Siinä oli kaikki, mitä hän *pystyi* muistamaan. Ainoa muistikuva tuon jälkeen oli hänen painajaisensa: vuori, susi ja hyytävä kylmyys.

Isä asettui äidin viereen ja ojensi lämpimän

mukin Annalle. ”Juo se”, hän käski. Höyry kohosi mukista ja leijui ilmaan yhtä vaivattoman sulavasti kuin susi oli astellut esiin pensaasta.

Anna oli yhä hieman poissa tolaltaan ja vapisi, mutta hän ei koskaan kieltäytyisi kuumasta kaakaosta. Hän otti siemauksen ja tunsi, miten juoma valui lämpimänä hänen vatsaansa.

Äiti taputti Annan polvea. ”Tiedätkö, kun minä näen pahoja unia, kuvittelen aina rutistavani painajaisen palloksi ja viskaavani sen ulos ikkunasta, jotta Frigg saa lisää kalastettavaa kuun ja auringon lisäksi. Muistatko sen vanhan tarinan, jota olen kertonut sinulle kalastaja Friggistä?”

Totta kai Anna muisti, mutta hän pudisti silti päätään, sillä hän tahtoi äidin jatkavan puhumista. Anna nojautui taaksepäin, kun äiti aloitti tarinan ylpeästä kalastajasta, joka yritti kahmia verkkoonsa yhä suurempia saaliita ja jäi vahingossa jumiin öiseen tähtimereen. Anna kylpi laventelilta tuoksuvan äitinsä rauhoittavassa läsnäolossa.

Viimein painajaisen muisto haaleni ja Anna palautui todellisuuteen: viihtyisään makuuhuoneeseensa, jossa oli vaaleanpunaiset tapetit ja paksut koristeelliset matot. Seiniä koristivat hänen ovaalinmuotoinen lempimaalauksensa Arendelin linnasta,

valtakunnan kuningattaria esittävät seinävaatteet sekä lampetit, joissa hohtivat lepattavaliekkiset kynttilät. Vaikka takassa ei ollut tulta, muutamat hiilet hehkuivat vielä kuin jalokivet. Mutta kaikista kotoisin yksityiskohta huoneessa olivat hänen vierellään istuvat vanhemmat. Yhtäkkiä Annan silmäluomet alkoivat tuntua raskailta.

”Joko on parempi olo?” isä kuiskasi, kun äiti oli päättänyt tarinansa.

Anna nyökkäsi, ja isä hymyili.

”Kuuma kaakao tekee ihmeitä”, isä myhäili.

”Meidän pitäisi herättää Elsa.” Anna räpytteli silmiään ja kohotti tyhjää mukiaan. ”Hänkin pitäisi tästä.”

Äiti ja isä vaihtoivat niin nopean katseen, että se jäi Annalta miltei huomaamatta. Tunnelma huoneessa muuttui, ja tuntui kuin pilvi olisi peittänyt ikkunan.

”Elsa tarvitsee yöunensa”, äiti sanoi. ”Ja sinunkin pitäisi yrittää nukkua. Agnar, ojennatko minulle tuon tyynyn?”

Isä nousi seisomaan ja käveli valkoiseksi maalatulle tuolille, joka oli siirretty tavalliselta paikaltaan seinän vierestä Annan ja takan väliin. Lattialla sen ympärillä lojui tyyny ja peittomyttyjä, niin kuin joku olisi nukkunut siinä.

Anna nosti katseensa lattialta vanhempiinsa. He yöpyivät hänen huoneessaan ainoastaan silloin, kun hän oli todella sairas... ”Nukuitteko te täällä?” Anna kysyi. ”Olenko sairas?”

”Olet täysin terve”, isä vakuutti ja hymyili lempeästi. Hän poimi tyynyn ja asetteli sen sitten Annan pään alle sillä välin, kun äiti peitteli hänet tiukasti. Anna heilutteli varpaitaan höllätäkseen peittoja hieman, kun vanhemmat sammuttivat valot ja suuntasivat ovelle.

”Kauniita unia, Anna”, äiti kuiskasi ovensuusta, kun käytävältä kajastava valo ympäröi hänet ja isän.

”Kauniita unia...” Anna mutisi takaisin ja uppoutui syvemmälle tyynyynsä.

Valolaikku kutistui pienemmäksi ja pienemmäksi, kunnes se viimein katosi kokonaan oven sulkeutuessa. Anna kuunteli vanhempiensa loittonevia askelia ja käänsi kasvonsa kohti ikkunaa.

Taivas oli nyt unessa ja revontulten värinauhat peitelty pilvitilkkutäkin alle. Mutta kuu hohti yhä kirkkaana. Se tuijotti häntä kuin suden keltainen silmä. Katseli. Ja odotti. Mutta mitä?

Kylmissään Anna kiskoi peiton päänsä yli, mutta uni ei koskaan tullut.

MENNEISYYS PALAA USEIN TAVALLA TAI TOISELLA.

9 789520 441395

www.tammi.fi | L85.2 | ISBN 978-952-04-4139-5